

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. únor 2017 č. 2 / 17

Redakční

Redakce stárne. Do toho počásí, při kterém rozvážení novin kolové je kvůli nastalému koeficientu tření mezi pneumatikou a ledem poněkud dobrodružné (roznos 240 výtisků papírových). Ještě se mi do toho pletou doktoři. Ne, nefňukám, jen se snažím dopředu vysvětlit možné problémy s nepravdivostí vydání. Na redakčních samoschůzkách hledám řešení, jak přežít do jara. Poradí, pomůže kdosi?

Pokud abonenti nedostanou papírové noviny do pátého dne v měsíci, pokusím se poslat emailem, pokud mám, nebo dostanu adresu. Pár papírových výtisků bude k dispozici v Ičku. V informačním centru v zámku. Tak pěknou, ale snesitelnou zimu!

Derestizace: Přinášíme rozhovor, který měl být v minulém čísle. Michalovi se omlouvám. Dalším restem je novoroční vinš. Byl psán a poslán do Novin Jičínska. Do papírového vydání se nevešel. Je tedy tady.

Přechartováno?

V Lidovkách seriál na pokračování, i v televizi. Na Vltavě čtou z Vaculíkovy knihy Český snář. A do toho rozečtená knížka Vlasty Chramostové. O stejných lidech z různých pohledů od různých lidí. Jak je ten svět rozmanitý. Každý jinak o stejné věci, o stejných osobách. Bylo to za komunistů jednodušší. Pěkně nám to učesali, nestáli jsme před volbou, výběrem. Hledáním pravdy.

Je ona vůbec? Každý má svou. To je demokracie.

Každé promítání, čtení a poslouchání vyvolává otázky, jako ostatně všechno vnímání, připouštíme-li si je. Tady ale i vzpomínky. Zažil jsem obě totality, беру-li jako jejich předěl rok 68. Padesátá léta už jsem trochu vnímal, ale nevzpomínám si, že by mě nějak v deseti letech a později zajímala. Vnímám jsem ale Lidové milice. V cukrovaru zamřížovali jedno okno v budově u vrátnice a tam byly zbraně. Milicionáři jezdili do Bradlecké Lhoty na střelnici. To nás, kluky zajímalo. Na nákladřák dali dřevěné lavice, tam si posedali příslušníci ozbrojené složky Komunistické strany. Někdy nás vzali s sebou. To jsme si rádi sedli na zem. Naši tátové seděli na těch dřevěných lavicích, samopaly mezi koleny. Na střelnici měli co dělat, aby nás uhlidali. Tenkrát se to s předpisy tak nebralo. Hlavně jsme sbírali hिल्ны (nábojnice).

Proč o tom píšu? V ČT byly záběry z Palachova týdne na Václaváku. To byla druhá část totality. Dva příslušníci LM si tam dost nevybíravě podávali mladíka. Měli tu uniformu, kterou měl táta doma. Koukal jsem na to a kladl si otázku, kdyby byly milice z Libáně povolány do Prahy, jak by se táta zachoval. Podle debat, které jsme spolu v průběhu života vedli, si nejsem jistý. Myslím, debaty zejména před rokem 68. Když mě vyhodili z kantofení, asi byl na „sekretu“. Asi si nechat něco vysvětlit? Maminka říkala, že jim chce vrátit medaile. Tož až k takovým úvahám vedla připomínka Charty. Ano, vedli jsme po roce 77 všelijaké úvahy. Ale nemám se čím chlubit. Nepodepsali.

Chybí nám kvalitní, argumenty podložená debata. Zabředáváme do výčitek, nemluvíme k věci, problémy okecáváme. (Miroslav Jirounek – dirigent)

Tyhle mediální připomínky spojily se mi, spíš náhodou, s memoáry Vlasty Chramostové. Byla u toho, s chartisty se kamarádila. Dělalí bytové divadlo. Ale já chci mluvit o pasáži z doby dřívější. Jmenuje své kolegyně z tehdejšího Armádního divadla, které poslaly soudu dopis, kde žádaly trest smrti Jiřiny Štěpničkové. Při útěku do ciziny ji chytli, byla pak 9 roků ve vězení. Přední česká herečka. Za to, že nechtěla žít v zemi, kde se potlačovala základní práva. Dopisů pracovních kolektivů, žádajících „jen“ tvrdé potrestání bylo nepočítaně. Takoví jsme byli. Jací jsme teď?

Izrael nemají rádi

V neděli 8. ledna přijel do Jičina ředitel Židovského muzea v Praze Leo Pavlát s přednáškou Antisemitismus a Stát Izrael. Spolek Baševi, který pana ředitele do Židovské školy pozval, pokračuje tak v sérii přednášek, výstav, koncertů, které se týkají nejen Židů. Konání to získalo si řadu příznivců, kteří se na akcích už tradičně scházejí.

Pan doktor Pavlát (* 1945) je člověk, který přistoupil na židovskou víru na základě vlastního přesvědčení, ke kterému dospěl jistě po nemalém seznamování se se vším, co k židovství patří. Zajisté vliv na to měla i skutečnost, že z rodiny jen jeho maminka přežila věznění v koncentračním táboře. Tohle všechno mělo vliv na jeho život. Od roku 90 do 94 pracoval na české ambasádě v Tel Avivu. Pak nastoupil do Židovského muzea.

Situaci okolo Izraele, o jeho vztahu ke světu, ale hlavně světu k Izraeli tedy zná. I nesmírnou složitost otázek politických. Líčil, jak negativně a nespravedlivě se mnohé světové organizace i státy staví k Izraeli. Mluvil o popírání šoa. Argumentem popíračů kupříkladu je, že Židé, kteří se nevrátili z táborů, nemají úmrtní list. Příčinou konfliktu je podle některých politiků, či mezinárodních organizací sama existence státu Izrael. Řešením je stát zrušit. A proto, když končil přednášku, nehyřil do

budoucná optimismem. „Smutná situace, která je neřešitelná. Pokud se bude na Izrael stále útočit, nikam to nepovede.“

Jako každý rok, připomínají si Jičínáci odjezd Židů do koncentračních táborů. Bylo to 10. ledna roku 1943. Odjelo 89 lidí, vrátilo se asi 10. Účastníci přednášky přešli po jejím skončení do synagogy. Na bimě (zídka uprostřed synagogy) zapálili za každého zemřelého svíčku.

Slova a my

Jak se mění náš život, zejména polistopadový, objevují se nové jevy a tím slova, která je popisují. Viz například rozličné ankety rozličných novin, které hledají slova roku. Ostatně soudím, že ta slova, která by měla vystihovat náš život, nevyjadřují mnoho příjemného. Skrze tato slova nemáme se, my lidé, moc čím chlubit.

Postfaktický. Předpona post je častá. Neboť občas schovává se za ni naše bezmoc popsat jev. Neumíme to. Někdy taky používáme slova s touto předponou, abychom si dodali důležitosti. Někdy sami před sebou. Vezměme třeba výraz **postmodernismus**. Kolik obyčejných lidí dovede ho vysvětlit? Slovník cizích slov mluví tu o odmítání univerzálního výkladu. Pěkně jsme to vymysleli, abychom nemuseli být konkrétní a při tom vypadali inteligentně.

Ale pojďme k druhému „post“. Slovo postfaktický můj slovník cizích slov nezná. Toliko nabízí posteromediální a postfebrilní. Na to mu kašlem. Ale všimněme si, jak on sám je postfaktický. Tak pojďme bádát sami. Vzhledem k tomu, že „post coitum“ vysvětluje jako „po pohlavním styku“, ponechme si význam předložky jako „po“. Co může být „po pravdě“? Je tam ještě vůbec něco? Nepravda? Och kolik by bylo všude okolo lží.

Kompro. ABZ slovník se opět ulevjá a nabízí kompromis a kompromitovat. Heuréka! To druhé (našel jsem). Jen zkratka. Žádná senzace. Že ne? Podívejme se na Nedoktora Jindřicha Forejta. Fetování, které

Lidé mají nejradši, když je něco černé, nebo bílé, a ne, když musejí přemýšlet. Chtějí zapnout televizi a slyšet potvřzení své pravdy. (Nadia Savčenková – ukrajinská poslankyně)

provádí každý druhý senzace není. Ale jeho zveřejnění u slavného protokoláře vedlo k jeho nezvěstnosti. Kompro (kompromitování) ovládá politiku, neboť není pravda to, co je pravda, ale to, co píšou noviny, hlásí rádio a televize. Jen to vhodně místně a časově použít.

Bojím se, že budeme svět stále méně umět světu vysvětlovat. A to vadí? Na zahrádce je stále práce dost.

Táhni, ptáku

Pan doktor Vladimír Šoltys napsal knížku o ptácích, jmenuje se Proč má kos žlutý nos. Další knížka pro děti vyjde na jaře. Napsal i horolezecké průvodce. Kolik vyléčil pejsků a koček a jiných miláčků, to asi spočítat nedovede. A kroužkuje ptáky.

Jaká je to věda, krásná práce a co se všechno o ptácích při tom člověk dozví, to předvedl v úterý 17. ledna na jičínské hvězdárně. Svou přednášku měl pečlivě připravenou, hlavně bohatě doloženou skvělými fotkami. On je taky fotograf. Nejen to. Když mluvil o některých druzích, pouštěl kromě fotek i jejich zpěv. A tak dojem diváka a posluchače byl úžasný. Přispělo k tomu i samo prostředí hvězdárny, kde na stěnách visely fotky. Hvězdárna, která se jmenuje Centrum přírodních věd a patří K-klubu, má totiž první výročí. Tak se dělá multikultura.

Ptáci jsou nejnápadnější živočichové v krajině. Jsou dobře vidět, slyšet a jsou poslové jara. Lidé je od pradáвна vyhlíželi. Přesto mnoho záhad. Jako třeba orientace v krajině, úžasná výdrž fyzická a stále není vyřešeno. Jejich tah a všechno okolo něj je stále záhadou. Je zakódovaný v genetické informaci. 70 procent ptáků umí táhnout v noci, aby ušetřili čas. Mladí jedinci odlétají dříve než rodiče. Kdo jim ukazuje cestu? Ptáci dovedou přeletět i Himaláje. Podle ročních období přelétávají z Arktidy do Antarktidy. Rychlost? 40 až 80 km za hodinu.

Každý rok druhý týden v srpnu koná se kroužkování ptáků na rybníce Zrcadlo u Rožďalovic. Oni si tam ti ornitologové čekají na své známé. Známé ptáky. Okroužkovali je loni, vracejí z rozličných míst světa. I z Afriky.

Jsou ptáci koumáci. Nenechají si určovat, kde budou hnízdit. I když se třeba čápům připraví skvělá podložka na stavbu hnízda, oni si ho udělají tam, kde oni chtějí. Atd.

V osm večer putují posluchači z krásné jičínské hvězdárny zpátky domů. Mnozí pěšky. Dobře tak. Alespoň mají čas přemýšlet. I o tom, jak jsme my, lidé, často domýšliví na svou inteligenci i své jiné schopnosti. Při tom je tolik věcí, které bychom se mohli od ptáků, kteří váží často jen několik dekgramů, učit. Jsou i tak moudří, že nám své schopnosti jen tak neprozradí.

proChorovo vinšování do roku sedmnáct

V roce šestnáct mimo jiné stalo se: Máme u nás Valdštejskou lodžii, kam jezdí poslouchat muziku, sledovat divadlo, ale i něco vyrábět, řešit, naučit se lidi z celého Česka. Stalo se, že jich přišlo až sedm set. Jičínská ZUŠ nastudovala muzikál Eliška Kateřina, kde hrálo víc než sto herců a který měl už v polovině září 18 repríz. Parta mladých uspořádala v lomu pod Čefovkou festival Propadák, kde se neplatilo, hrály parádní kapely, ale byly tu i nabitě přednášky a autorské čtení. Baševi pozvalo do Židovské školy zajímavé lidi jako je Martin C. Putna, Michael Žantovský, kteří skvěle promluvili a s lidmi si pak povídali. Na Jivínského Štefana, ocenění za pozoruhodný kulturní počín, bylo nominováno 236 lidí. Skupina Balbineum oživuje Jezuitskou kolej, učí tu tisknout, i jiným dovednostem a má s kolejí velké plány s přijatelným rozpočtem. Narodil se česko – slovenský literární almanach, Jaromír Gottlieb vydal Valdštejnovo pole neválečně, Tereza Dubinová a Josef Kordík vedli svůj rozhovor o Bibli ve svazku Kniha která, může být. Jičínská skauti uspořádali ples, ale nebyla to jen tancovačka, ale i přehlídka jejich pestrého a užitečného konání. Na Bráně, v Káčku, v Exitu, možná i jinde, hrají Jičíňáci dobré divadlo. Jeden vůl mi ukrad kolo a já ho na něm potkal a mám ho zpátky...

Nezlobte se na mě vy, o kterých bych tu měl psát, ale už nemám takovou paměť.

Jičín je pěkné město a žijí v něm šikovní lidé. Neměli by nás otrávit všelijací nepodepsaní internetoví revolucionáři, či hospodští kecalové, kteří vyhledávají jen špatnosti, či šíří nepravdivé zvěsti.

Nefňukat!!! Makat!!!

PF 2017. Veselé Velikonoce. Pěkné jaro. Šťastné volby. Vyléčené, nebo žádné nemoci. Ať vám padá dobrá karta. PF 2018...

Michal Kříž

si uspořádal na počest svých jedenadvacátých hereckých narozenin se svými přáteli muzikálový koncert. Ano, to je ten menší hoch, který v Exitu dává se svými herci muzikály. Z počátku na plejbek, ke konci zpívají sami.

Příznává, že za svoji hereckou kariéru vděčí třem ženám. „Hance Krásenské (která mě na divadelní cestu přivedla), Zdeně Svobodové (která mě naučila zpívat a starat se o svůj hlas) ale největší díky patří Erně Březinové, která mé výkony dovedla k dokonalosti, podporovala mě na mé cestě a díky tomu se mi otevřely dveře na samotný Barrandov.“

V Exitu už odehráli pod jeho režii 15 premiér, což představovalo 125 vystoupení. Sem patří díla jako: Leonardo da Vinci, Marcus Antonius, Hrabě von Krolock, Dracula, Hádes.

Velký úspěch slavil Michal v muzikálu ZUŠ Eliška Kateřina. Hrál a zpíval tam hlavní mužskou roli Zikmunda Smiřického.

Ač mladý, začíná si režiséřskou, tedy šéfovskou roli. A pozoruje, jak není lehká.

„Mění se generace dětí, ty mají jiné zájmy a mění se i jejich chování.“ Nepříliš nadšeně dodává, že bohužel. Přesto ho těší, jak ho herci berou a respektují.

Své dva projekty do budoucna neprozradí, to bývá u divadelníků běžné. Ale dodává, že začal natáčet se zahraniční produkcí na Barrandově malé roličky a že seriál Británie, či Templáři by mohl běžet asi za rok.

Michal je vzhledově nenápadný, vzrůstem nijak velký Jičíňák. Jeden z jičínské divadelní líhně. S potěšením o něm píšeme.

Čtení

Vlasta Chramostová: Vlasta Chramostová

Paní herečka se nenechala sepsat, ba ani rafinovaně neodpovídala na otázky rafinovaně jí kladené. Psala si sama, co ona chtěla a jak to chtěla. Kupříkladu na začátku kapitola napsala stručně o čem kapitola bude, což dneska v knihách už nebývá zvykem. To je ale jen otázka technická. Podstatné je, jak otevřeně hovoří. O tom, že byla mezi lety 62 až 67 členkou KSČ. Že byla na seznamu spolupracovníků StB a že onu spolupráci vlastnoručně podepsala. Dost obšírně se k tomu vyjadřuje a ponechává na čtenářích, zda, jak a čemu uvěří.

Nevymlouvá se. Nehledá „důvody“. Píše o svých pocitech. O těch velmi často. O tom ostatně knížka je. Ještě o něčem. Připomíná historická fakta, připomíná lidi z jejího okolí. Místy faktografie, místy zpověď, možná i deník, deníček, ke kterému se obrací. Terapie. Proč ne? Je to přece známá věc, že se člověku uleví. Vždyť byla psychiatrickou pacientkou. A v nemocnici dost dlouho si poležela. A ne jednou.

Mi vybavuje se Jan Zábřana – Celý život, Jan Hanč – Události, z jiného soudku třeba režisér Pavel Juráček – Deníky. Asi nejmenuji typické příklady toho žánru. Tady hodně faktografie, nezlobte se, že napíšu i trochu fňukání, nepodařilo se nalézt vhodnější slovo. U V CH z faktů plynoucí pocity, jejich rozbor. Často odkaz na divadelní klasiku. Připomínka, jak dávné i pradávne pravdy platí dneska.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín,
tel.: 493 523 492, 723 128 942

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí
města Jičína

Divadlo. Nemusí to říkat přímo, čtenář vidí, jak je jim fascinována a jak se k němu v tíživé situaci obrací. A jak ji pomáhá. Když ji režim nedovolil hrát, založila s přáteli bytové divadlo. Ne, to není náhražka. Jde o svérázný fenomén. Stále platný. Světlá kapitola české divadelní historie.

Zákulisí. Lidé tu žijící. Jak snadno právě tady dá se sklouznout k veselým historkám z natáčení, či pomlouvání kolegyně, když jsme nastolili otevřenost, s jakou je kniha psaná. To tu není. Ano, je tu o lidech. Je tu i to, o čem jsme nevěděli, nechtěli vědět. Tak dobře, ani nechceme. 4 kolegyně podepsaly petici nebo dopis soudu, kde žádají trest smrti Jiřině Štěpničkové. Jmenuje je natvrdo. Cítíme, že není to proto, aby odkryla senzaci.

Čtenář? Potkává se tu s lidmi, které zná. Seznamuje se s jemu neznámými skutečnostmi. Poznává lidi z jiných stránek. I události poznává. Dějinné. Vnímavější čtenář klade si otázky. Neměli to jednoduché lidé tenkrát. Charta, anticharta. Rozhodování. Jak se v Národním tenkrát lidé bránili pohledu kamery. Knižka patří k těm, které uprostřed četby zakládáme prstem a ptáme se sami sebe: a co já?

„Jsem tvrdá k sobě a ke druhým bych taková být nechtěla. Ale vždycky mi spadne na hlavu kus nějaké omítky z té suti nespravedlivé lidské spravedlnosti.“

Kousky z deníku

27 až 29 12 2016 Rozvázím

Je to každoměsíční inventura dění. Někdo mohl by říct, že sbírka drbů. Ale drby jsou zprávy. ■ Hned po vytištění to schytám. EET jaká blbost. Kvůli tomu budou prý tři Vietnamci na náměstí končit. „Nevypudil je Puš, vypudí je Babiš.“ Volám, že on, prodejce, může vypudit Babiše, budou volby. ■ Pan Svoboda v Domově seniorů už hlavně na vozíku. Vyjede si k proskleným dveřím, aby měl výhled. Čte. Má lupu a malou knížku. Koukám, nějaký náboženský text. Kdysi tady venku postavil malý skleník

z fólie, kterou někde sehnal. Pěstoval tam zeleninu a nosil ji ženským. Teď má vozík, lupu, knížku. Je to hodně? Je to málo? ■ Velišský okruh rád. Výhledy, klid, když sjezu ze státní. Vždycky přijde tu touha po cestování. Dívám se, kde bych přespal. Přemýšlím, jestli bych přežil noc ve spacáku teď v lednu. Plánuju cesty, ale tuším, že plán nesplním. Z Velišského hřbetu vidím Krkonoše. Sněžka. Všechno krásně bíle zasněžené. Čisté. Ale na Černou horu se bíle nedostalo. Sněhu málo, prosvítá zelená. ■ Potkávám O. Jde pěšky, říká, že si potřebuje vyčistit hlavu. Vypráví, jak dnes žijí studenti. Přerušují. Aby jim studium vydrželo do šestadvaceti a mohli tak využívat studentských výhod. V získaném čase cestují, nebo pobývají v cizině. Výdělek, jazyk, poznání. ■ V příkopě vyhozené láhve. Některé plné, nebo poloprázdné. Připomínají pana faráře Líznu. S rakovinou vydal se na jih Ukrajiny pěšky. 1598 km, 65 dnů. I z nalezených láhví u silnice pil. Viz knížka Šel jsem však vytrvale. Slouží Bohu a lidem dál. ■ Fičí. Mezi Jakubem a hradbami točí se listí. Poletuje i mezi Brendovým betlémem. To je dobře, že ho tam dali. Škoda, že Brenda se na něj nemůže ze špitálu podívat. ■ Jednoho pána spletl jsem si s jedním jiným pánem. Tak jsme se představil. On říká: „To jste vy, ten proChor? Konečně vás vidím naživo. Máte ve svém psaní dobrou dikci.“ ■ Za Valdicemi je v příkopě mrtvá srna. Přejetá? Zmrzlá? I já na zmrznutí? Když jedu tam, je -5, zpátky až oslňuje jak svítí. Odměna. Botasky po Há ještě nepromrzly.

31 12 2016 Silvestrovský výlet

je výhodný. Poněkud se ujdete, pak po večeri usnete a nemusíte se dívat na televizi. Stejně lidovky napsaly, že tam nic kloudného není. Maj hned v zahrádkách vyprávěla, jak tady jezdila s kočárkem a vozila korále. Vyprávěla, dokud nás cesta nazavedla ke plotu a dál nevedla. I na Dakaru se občas zabloudí. Cesta, která jednou bude cyklostezkou, až to úředníci povolí, je historická. Ještě dnes tu na Silvestra chodí spousta lidí. Jedněch jsme se zeptali, jak

daleko je ještě do Semil, že si myslíme, že už je to kousek. Taky je tu spousta jablek, dosud nesklizených. Ať se sem jdou podívat ti, co fňukají, jak se máme špatně.

Vyfotil jsem si takový keř celý krásně ojímný, na kterém byly malinké červené kuličky = jako české granáty. Taky jsem si vyfotil krásný starý strom, nádherně rozeklaný. Pak pod tím stromem naši výpravu. Pak mě napadlo, kdo je starší. Ale to jsem neřekl. U mostku ukazovala červená doleva, ale Železnice byla rovně. Mar řekla, že tam jel traktor, tak jsme šli po těch hroudách a nikdo ze slušnosti nenadával.

U pily (Fidrmuc – dědičný pilník) jsme na hromadu prken dali panáky, do nich Borovičku. Maj vyprávěla, jak to bylo voňavé, když řezali dřevo. Nejvíc borovice. Taky vyprávěla, jak jednou jela po té stránce od nádražička po prdeli. Inu, dříve se víc jezdilo vlakem. Nechali jsme si ukázat kde bydlela a že tam topila piliňákem. A jak jednou bouchnul. Krásně vyprávěla, nám byla zima a měli jsme takový divný pocit. Byl to hlad. Cesta k první hospodě by rychle utíkala, ale pořád jsme potkávali známé. Český učitel všude známé má, česká učitelka vic.

První hospoda se jmenovala Café Terasy, byly tam dvě fotografické výstavy a měli česnečku. Uprostřed seděla parta intelektuálů a strašně řvali a to bylo teprve poledne. S jednou intelektuálkou v modrém jsme si odsouhlasili, že by si někdo mohl myslet, že by to mohl být trochu kýč a že nám to trochu připomíná Saudka. Tak si jeden kýč koupila. Stál 2,5 kila. Nebo mega? (2 500) Paní malířka se jmenuje Kadlčíková. Jo malířka. Ona ty fotky aranžuje, pak vyfotí a pak vymaluje. Jo, má to něco do sebe. Každá fotka je příběh. Ty autoportréty jsou pěkná holka. Na terase mrznou fotokrajiny Petra Volfa. Tam je taky něco barvy, to Petr umí.

Druhá hospoda byla gulášovořízková. Plzňová. Jmenovala se Mikulovská. Guláš smrták se spoustou cibulky, tak má být. A ještě mi Há svou cibulku přidala. Dopíjeli jsme a vzpomínali na mládí. Pak se někdo podíval na hodinky a řekli jsme: „S... na kultúru.“ No, řekl ji jediný mužský účastník

naši výpravy. Promiňte Aranko. Prostě muzeum bychme do odjezdu autobusu nestihli.

Třetí hospoda byla konečně moje kategorie. Proletářská. Podle starého nebabišovského číslování III. až IV. cenová skupina. Maj řekla, že kafe nejlepší. Měla pravdu. Jenže nás vyhodili, protože zavírali a my měli štěstí, autobus nám neujel. Za rok bychme rádi do Ledců. Tam taky Maj učila.

01 01 2017 Nový rok

Když nový, tak jinak. Tak čtu, místo abych vyskočil v pět a psal. Čtu novinové resty. Pánové Halikové a dámy Vašáryové v anketě zas tak kdovíjak šťastný rok 17 nepředpovídají. Myslím politicky. Komu ovšem stačí, že vydělá, kolik vydělává, či si osmého vyzvedne důchod, povýšený o 307 korun, tak zas tolik našťvaný být nemusí. Hlavně abychom tu měli „svobodnou společnost bez strachu“, jak si přeje pan režisér Trojan.

Tak co čtu? Začínám od Jana Malindy Ilegální vztahy. Po několika stránkách si kladu otázku, jestli je to ta správná knížka. Odkládám, ale zakládám, kam jsem dočetl. Uvidíme. Číst pro zábavu? Číst pro poučení? A k čemu mi to? Jak využít času, který mi zbývá? Bezvadná dopr. úvaha novoroční. Šáhnou po Vlasty Chramostové autobio. Potkávám tak známé lidi, sleduju, jak se chovali ve vypjatých situacích. Číst celý den! V posteli. Sřídlat kafe a čaje!

Čtu chvíli. Uklízím včerejšek. Při mytí počítám štamprlata, kterými jsme si včera připíjeli na hromadě prken v Železnici. My čtyři, mezi sedmdesátkou a osmdesátkou. Za rok budeme potřebovat nejmíň čtyři sklinky. Pokud se budeme vydávat ve stejné sestavě. Pokud budeme.

Kafe!

06 01 2017 Probudila

mě snaha napravovat lidstvo. Zase. Vlastně jinak. Od 04:15 čtu Vlastu Chramostovou. V 06:32 odkládám a napadá mě, co mám práce, ke které V CH inspirovala: 1. Proč nebyl při udílení Ceny města Jičína zmíněn druhý návrh, tedy na pana profesora Šejna.

Proč já, blbej proChor, jsem s ním ještě nevedl rozhovor o jeho práci, jeho druhu kumštu? 2. Dne 27. 12. poslal jsem do Novin Jičínska vínš. Myslím, že v něm není nic kontroverzního. Vyjmenovávám dobré věci, které se v Jičíně konaly. Nabádám k práci. Měl bych se zeptat, proč nebyl uveřejněn. Je to moje ješitnost? 3. Prý odejde Erna, která se dost zasloužila o muzikál. Jo, měla časově omezenou smlouvu za mateřskou. Bude chybět při přípravě nového? Souhlasila by s rozhovorem? Zkusit? Zajímavé, že mě na to upozornily děti. Viz například návrhy na odpočinkovou zónu Cidlina.

Novoroční vínš končím slovy: „Nefňukat, makat!“

09 01 2017 Tiskovka

na radnici (každé druhé pondělí), takto probíhá: Magdaléna rozdá program poslední rady – jedna strana. Pak komuniké – co radnice chce sdělit novinářům, to jsou další dvě, až čtyři strany. Každý bod vysvětluje ten z radních, kdo tu věc má v gesci. Novináři pijou kafečaje a skáčou radním do řeči. Když chodila Zuzka, mluvila nejvíc ona. Teď většinou Jirka. Někdy mi s těmi dotazy o penězích a stavbách jde pěkně na nervy. Júúdr třeba nemluvil vůbec. Já se ptal k věcem kulturním. Iva asi dva dotazy.

Taky obdivuju, jakou mají radní trpělivost. Jak trpělivě vysvětlují. Někteří někdy trochu vypadají spavě. Nebudu říkat kdo. Ale když přijde k věci, je/jsou v obraze.

Dnes například: Regenerace Husova. V páté etapě jde o ulici Pod Lipami a náměstí V. Čtvrťka ■ Terminál. Město koupí pozemky u nákladového nádraží. 320 Kč za m². Nejde jen vyřešit smlouvy, ale dohodnout se s opozicí. ■ Pod Koželuky demolici další stavby, aby se postavily 2 nové domy. ■ Odpadové hospodářství – zlepšit separaci, odpad zobchodovat. Co nejméně na skládku Lípec. ■ Jezuitská kolej – projektovat druhé nádvoří, aby se uvedlo do původního historického stavu, a pak se začnou stavební úpravy dle návrhu Balbinea. Bývalo podloubí okolo celého nádvoří. Cílem je provozovat tu zatím nenáročné aktivity. ■ Rada je toho názoru, že paní ředitelka ZUŠ

Jarka by měla být navržena Ministerstvem školství na medaili. Zejména za muzikál. ■ Atd.

10 01 2017 Lyže jsem neměl

asi tři roky, ale možná víc, oblečené. Čekaly na mne. Stará máza použitelná. Stahovat nebudu, jen trochu zeleného. Nejsou moje, jsou Há. Jmenují se Bomemia, jsou skvělé pro nás líné. Zatlačím hůlkou, pastička zaklapne, noha drží. Nemusím se ohýbat. To je dobře. Akorát nevím, jestli jsem jenom líný, nebo se trochu občas opravdu ohýbat nemůžu.

Zaklapnul jsem pod zahrádkami, ujel kousek, vyklapnul, přešel silnici, zaklapnul. Dopr, v bílé stopě být. Někdo ji říká šina, glajza. Jedu, já zas jedu. Teda, ne moc rychle, ale jedu podle Poráku po svých. Baví, líbí. Stopa drží, zelený taky (zelený je vosk, taky znamená, že nesmeká dozadu). Teéda!

Když jedu ke hvězdárně, zdá se mi, že jsem dobrý. Když opačně, tedy k východu, všímám si, že fouká proti. To už tak dobrý nejsem. Vzpomínám si na Janduru, jak mi jednou poblíž Františkova říkal: „Ty vole, mě se to líbí, jak se rvu s tou přírodou.“

Když jsem přišel domu, zjistil jsem, že už je tma. Pak jsem zjistil, že jsem trochu usnul.

12 01 2017 Veselka 11:52

Plno. Chlapi ze staveb. Někteří z dálky i přijíždějí auty. V montérkách, žádná paráda. Dvě šenkýřky + jeden chlap. Kmitají. Nikdo na svou porci nečeká. Veselkovská specialita č. 1: I když výběr velký, žádný papírový jídelniček. Všechno na tabulích křídou čerstvě. Tři tabule. Menu po pětasedmdesáti, minutky i za osmdesát pět. Všechno výborné. Kdo chce něco malého, buřty, tlačenka, vejde se do čtyřiceti. Další specialita č. 2: Kdo přijede na drahém kole, vezme si ho do lokálu. Kdo jen na lepším, dá do chodby. Plečky se nechávají venku. Nezamčené. Nekrade se. Jen vypůjčuje. Když si někdo musí skočit domů vyvenčit psa. Jednou stalo se mi. „Zloděj“ se omluvil. Ve tři čtvrtě na jednu poloprázdno. Chlapi spěchají do díla. Mistří a šefové by se s ním nemazlili. Dívám po zbylých.

Naproti mně vytrval bývalý papaláš z doby komunistické. Koženou bundu obnošenou. V takovýchhle hospodách si štamgasti s personálem tykají. Papaláš nepapaláš. Nastupují kafaři a pivaři z okolí, většinou důchodci, kteří si přišli posedět. Pokukují po televizi, hledají téma k hovoru. K zabití času. Štamgasti mají své stoly, své židle.

Jednou za rok scházejí se tu vysloužilí učitelé z průmyslovky. I dámy. To jsme jednou sem šli z pohřbu kolegy. A pak si řekli, že se nebudeme přece scházet, jen když někdo umře. Hospoda pro pány inženýry. A proletáře.

Pravda, žádná velká paráda. Estetika úměrná cenám. Kdo chce, jde jinam, kde ceny dvojnásobné. A kvalitu, jaká je na Veselce, nemůžeme zaručit.

Jak to bude, až přijde protikuřácký zákon? „Na to se ptá každý.“ Pak se utahaná servírka ještě otočí: „No tak se kouřit nebude.“

16 01 2017 Fotky blbec?

Ročně nafotí můj redakční fotoaparát 4 500 až 6 000 fotek. Je to obyčejný kompak, neprofesionální. Sečtu-li Olympus (ukraden v Mikulově), Canon, Lumix, dostanu se od začátku tisíciletí k úžasnému číslu, kterému ani nechci věřit.

Kolik je z toho kloudných fotek? A co je kloudná fotka? Jde nám o formu, nebo spíš obsah? Novinový tisk nemá velké požadavky. Tedy hlavně obsah. Pro mne důležitý je žánr reportáže. Měl by tam být vtip. Neotřelost. Cosi objeveného. Atd.

Chystám si své pásmo Propletence 4. (Fotky + úryvky z článků, fejetonů). Makačka s rozhodováním co ano, co ne. Musí se divákům líbit to, co mě? Občas odměna. Najde se něco neobvyklého, úsměvného. Když jsme v Lodzii postavili pod stromeček Lhotákův betlém, sedla si nad Ježíška hlavou mezi Josefa a Marii kočka. Nechtěla pryč. Má tam být? Mají se pojit ty dva světy? Biblický – kdoví jak to v Betlémě tenkrát opravu bylo – a svět reálný, pro někoho přízemní?

Ve slovenském Martině pátral jsem, jak se tam prodávají naše knihy. Pěkná knihkupka přinesla mi s úsměvem ukázat Kunderu,

vydal brněnský Atlantis. V každé ruce jednu knížku stejné edice. Pak doma kookám, výtvarník nakreslil na obálku onen známý kosočtverec, který ostatně je skryt v autorově jménu.

Když jsem se byl podívat na Vaška, jak baví klienty v Domě seniorů, vidím, že přinesl krabičku od sirek, kde měl bleší cirkus. Najednou, jako vtip, nechal krabičku pootevřenou a přiznal, že mu blechy utekly. Staré paní i páni začali hledat, ošivali se. A já fotil. Bylo to fotograficky atraktivní, někteří klienti na vozíčkách. Zase až doma zjistil jsem, že na jednom vozíčku ošívá se paní bez nohou. Bavila se a smála.

Pointa? Tu každý sám. Já k tomu dodám, že náhoda vůbec není blbec.

KaNiHu

- Nina je zatížena na bonbony a sladkosti všeho druhu. Ale rodičovské poučení o škodlivosti sladkostí pro kažení zubů ji nahlodává. Nina bojuje. Zubaře nechce, ale když bonbony i sušenky jsou tak dobré. Zeptá se maminky: „Když sním bonbony a hned si vyčistím zuby, tak to budu zdravá?“ Dá si odměřený počet bonbonů a bere si kartáček. Pak si ale vezme ještě jeden bonbon. Nevyrdrží to. Večer nemůže usnout, protože si po tom bonbonu zoubky nevyčistila. Vstane a jde za maminkou, cení na ní zuby a ptá se, jestli už tam nemá kaz.

- Přišla na mě Puberta. Písemka z matiky u pubert'áčky – žádná legrace, když je písemka zejtra. Puberta má svou představu jak na to. Jinou, než mám já. Chci, aby pochopila princip. Ona jen co má čím vynásobit. Puberta má pravdu, protože je Puberta. Úča je blbá. I já jsem blbej, ale to si nedovolí říct nahlas, protože mě potřebuje. Zvyšujeme hlas. Oba. Tisíckrát chtěl jsem praštit sešitem a vyhodit ji. Ale písemka je už zítra. Taky bych byl dědek protivnej, taky bych nic neudělal pro rodinu. Pozoruju Pubertu, která vzteky ryje do papíru. Pedagogovat, to není žádná sranda.

- Hubert dostal od Ježíška pilku. Pravou. Musím se zeptat, jestli ještě nerozřezal doma nábytek.